

Tôi Thà Xuống Địa Ngục.

Ph Ng

Con đường dẫn vào Nghĩa trang Chiến sĩ Quốc gia Gettysburg, tiểu bang Pennsylvania của Hoa Kỳ vẫn còn dựng lại cảnh tượng chiến sự thời nước Mỹ nội chiến với hàng rào gỗ đan chéo bên đường, Cuối con đường là những quả đồi rộng lớn với bạt ngàn các ngôi mộ thuộc khu đất rộng 17 acre (gần 7ha). Đây là nơi cuộc nội chiến diễn ra ác liệt khủng khiếp. Quân Liên minh miền Nam và quân Liên bang miền Bắc đã đánh nhau suốt 3 ngày từ ngày 1 đến ngày 3/7/1863. Chỉ trong 3 ngày, thương vong của cả hai bên là khoảng 46.000 đến 51.000 người. Trận này thường được xem là một bước ngoặt quan trọng hơn cả của cuộc nội chiến Nam – Bắc nước Mỹ.

Cũng như các ngôi mộ khác của nước Mỹ, những ngôi mộ ở đây không đắp hoặc xây nổi. Ở đây, các ngôi mộ chìm dưới đất và phía trên là tấm biển ghi tên tuổi và các thông tin liên quan người nằm dưới mộ. Những ngôi mộ ở nghĩa trang này nằm san sát bên nhau thành hàng, thành lối ngay ngắn dưới những tán cây đại thụ hoặc những thảm cỏ xanh. Điều đặc biệt là ở đây, tất cả đều là những người đã hi sinh trong cuộc chiến mà không có bất cứ sự phân biệt nào bên ta, bên địch, bên chiến thắng hay bên bại trận. Không hề có một hàng chữ nào, một biểu hiện nào khả dĩ có thể phân biệt được đâu là những ngôi mộ của bên bại trận hoặc bên thắng trận. Tuyệt nhiên không hề có. Ở đây, **tại nghĩa trang này không có khái niệm “Quân Ngụy” hay “Quân ta”** mà tất cả là những người đã ngã xuống tại trận chiến này, nước Mỹ tôn trọng họ như trong bài phát biểu của Tổng thống Lincoln khi cung hiến nghĩa trang này, rằng đây là “nơi yên nghỉ cuối cùng của những người đã hiến dâng mạng sống mình để Tổ quốc được sống”. Câu chuyện này đã đưa người ta đi từ ngạc nhiên đến kính phục. Một nước Mỹ hùng mạnh, một nước Mỹ xứng đáng được cả thế giới nể sợ không phải chỉ là bom nguyên tử, là vũ khí hiện đại hay sự giàu có, mà **bắt đầu từ những xử sự của con người đối với con người.**

Phần kết của trận chiến ở đây là khi tin đầu hàng của tướng Lee lan ra, tiếng súng của binh sĩ Miền Bắc vang lên để reo mừng chiến thắng. Ngay lập tức tướng Grant ra lệnh:

- Quân đội miền Nam đã đầu hàng. Chiến tranh đã chấm dứt. **Họ là đồng bào của chúng ta**, chúng ta không được phép reo mừng trên chiến bại của họ.

Và tiếng súng đã ngưng bật. Sau 4 năm nội chiến làm 620 ngàn người thiệt mạng và hàng triệu người bị thương, các đô thị ở miền Đông Bắc Hoa Kỳ bị tàn phá nặng nề. Theo điều kiện trong văn kiện đầu hàng, ngày 12/4 là ngày quân đội Miền Nam sẽ nộp súng ống và cờ xí cho quân đội Miền Bắc. Khi các binh sĩ Miền Nam đi theo đội ngũ tới địa điểm để giao súng ống và cờ xí, Đại tá Chamberlain đã ra lệnh binh sĩ của mình đứng nghiêm chào các chiến binh bại trận đang đi ngang qua để bày tỏ lòng kính trọng.

Tướng Gordon ghi lại:

- Trong giây phút đó, không hề có một tiếng kèn hay tiếng trống, không một tiếng reo mừng, không một lời nói, không cả một tiếng thì thầm, không một cử động, nhưng là một sự tĩnh lặng khủng khiếp, mọi nhịp thở như ngừng lại và như thể họ đang nhìn những hồn tử sĩ đi qua.

Đó là cách xử sự của người Mỹ thắng cuộc với người Mỹ thua cuộc.

Và Tổng thống Mỹ thời bấy giờ đã có bài diễn văn bất hủ kết thúc như sau:

- Chính tại nơi đây, chúng ta quyết tâm để họ không chết vô nghĩa. Đất nước này, dưới tay Thiên Chúa sẽ có một nền tự do mới. Và một chính quyền của dân, do dân, vì dân sẽ không phải chết rục trên đất này.

Đã hơn một thế kỷ sau cuộc nội chiến Bắc – Nam nước Mỹ, người Việt Nam chúng ta cũng đã kết thúc một cuộc chiến Nam – Bắc. Tiếc rằng, ở đó **có quá nhiều kẻ thù, quân “ngụy”**. **Ở đó chỉ có những màn reo mừng, cổ vũ, hò reo, pháo hoa để ăn mừng chiến thắng với cờ xí ngọp trời.** Ở đó người ta vỗ ngực tự hào là đã đánh thắng hai đế quốc to là Pháp và Mỹ, và “Từ nay vĩnh viễn không còn một tên xâm lược nào trên đất nước chúng ta” trong khi cả một quần đảo đang do nước “lạ” quản lý.

Điều khác nhau là ở chỗ cách hơn 110 năm trước những người lính Mỹ bại trận trong cuộc nội chiến được ưu tiên mang ngựa chiến về quê nhà làm ăn, thì những người lính bại trận Việt Nam thì bị tước sạch và tống vào tù, may mắn cái “củ lạng” của họ dính trên người nếu không chắc cũng bị “cách mạng” tịch thu. Còn sau khi ra tù, họ, con cái họ hàng nhà họ vẫn còn bị hệ lụy đến tận bao đời sau.

Điều khác nhau là nghĩa trang Chiến sĩ Quốc gia Gettysburg đã chôn tất cả những người lính như nhau không phân biệt, thì **hơn 150 năm sau ở Việt Nam từ Bắc đến Nam đâu đâu cũng trắng những Nghĩa trang liệt sĩ quân đội Miền Bắc**. Còn quân đội Việt Nam Cộng Hòa có một nghĩa trang Biên Hòa thì đã bị đưa vào Khu quân sự, nghĩa là không ai được tự do đến để thăm viếng, cho đến gần đây mới được chuyển sang dân sự. Ở đó những nắm mồ bị cây cối ăn rễ xuyên thủng, những tấm bia bị đập nát, không thể phân biệt được danh tính của người dưới mộ...

Những thương binh miền Bắc có thể tự do chế xe ba bánh để chở hàng bắt chấp công kênh nguy hiểm khi lưu thông mà không ai dám ngăn cản. Trong khi những thương phế binh miền Nam âm thầm tủi nhục đi bán tờ vé số thậm chí xin ăn để sống qua ngày.

Nếu như, sau chiến tranh, nước Mỹ đã "**quyết tâm để họ không chết vô nghĩa**" thì ở Việt Nam, gần 40 năm qua, những người bên bại trận vẫn ngậm hoặc công khai được nhắc nhở rằng "**Họ là tội đồ và được sống là nhờ ơn đảng, ơn nhà nước**". Mà không chỉ với những binh sĩ bên bại trận, sự phân biệt còn ở cả những người của bên thắng trận nhưng đã hy sinh ở cuộc chiến nào. Và **thật vô phúc cho họ, nếu họ đã ngã xuống trong cuộc chiến chống sự xâm lược của anh bạn 16 chữ vàng và 4 tốt của Đảng**.

Chúa có dạy hãy tha thứ cho kẻ thù của mình để có thể nhẹ nhõm lên Thiên đàng. Tôi thà xuống Địa ngục!